

Vlaams
Parlement

vergadering **C9**
zittingsjaar 2019-2020

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 16 oktober 2019

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Stijn Bex aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de responsabiliseringsbijdrage voor pensioenen in de begroting van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) – 40 (2019-2020)	3
VRAAG OM UITLEG van Katia Segers aan Bart Somers, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Bestuurszaken, Inburgering en Gelijke Kansen, en aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Buitenlands Beleid, Onroerend Erfgoed en Dierenwelzijn, over de afstemming tussen het Denderfonds en het Randfonds – 47 (2019-2020)	6
VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de subsidiëring van dieren-asielen – 73 (2019-2020)	13

**VRAAG OM UITLEG van Stijn Bex aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de responsabiliseringsbijdrage voor pensioenen in de begroting van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)
– 40 (2019-2020)**

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

Stijn Bex (Groen): Ik ben blij om zoveel bekende gezichten terug te zien. Minister Dalle, ik wil u graag feliciteren met uw ministerschap. Ik ben ook blij dat u in deze regering zetelt, want ik weet dat u een hart hebt voor Brussel, net zoals ik – al vullen we dat soms wel op een andere manier in. Daar gaan we uitgebreid over discussiëren in deze commissie. Ik zal het zeggen als ik het goed vind, en ik zal het ook zeggen als ik het minder goed of slecht vind. Zo kunnen we samen hopelijk vooruitgaan.

Ik begin met het goede: ik vind het positief dat u vandaag in BRUZZ hebt gezegd dat u zich ook met gewestelijke materie wilt bezighouden. U wilt ook dat de fietspaden die vanuit Vlaanderen worden aangelegd, tot in het centrum van Brussel kunnen worden doorgetrokken. En daar willen wij zeker aan meewerken.

Ik zou ook een suggestie willen doen. Want een samenwerking tussen het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest is ook nodig voor de werken aan de Brusselse ring. In het Brussels regeerakkoord staat dat de Brusselse Regering hierover de dialoog wil aangaan met de Vlaamse Regering, om dat te laten uitmonden in een samenwerkingsakkoord. Ik hoop dat u daar binnen de Vlaamse Regering ook werk van zult maken.

Er zitten nog een aantal positieve elementen in het regeerakkoord, zoals de Brusselnorm, die in tweevoud wordt aangehaald: zowel de 13 procent Brusselaars als doelgroep, als de 5 procent van de Vlaamse middelen die aan gemeenschapsmaterie worden besteed. Dat is de norm die Vlaanderen als norm hanteert om te investeren in Brussel.

Een tweede positieve punt is het feit dat u zult toezien op de Brusseltoets. U zult in de gaten houden of de Vlaamse regelgeving ook toepasbaar is in Brussel, en of daar eventueel Brusselparagrafen aan moeten worden toegevoegd.

En in dat opzicht hadden we gisteren en vandaag eigenlijk al twee testcases. Gisteren heb ik, samen met collega Hannelore Goeman, een vraag gesteld over de inburgeringscursussen in Brussel. Daar hebben we een positief antwoord op gekregen, want die blijven gratis -- gelukkig maar.

Een tweede onduidelijkheid situeert zich voor mij bij de investeringen die de Vlaamse Regering heeft aangekondigd in de lokale besturen, en meer bepaald de responsabiliseringsbijdrage van de pensioenen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Minister-president Jambon heeft met veel bombarie aangekondigd dat Vlaanderen de volgende vijf jaar maar liefst 1,4 miljard euro zal investeren in de lokale besturen. Dat is natuurlijk geld dat ergens vandaan moet komen – dat hebben we al tot uit den treuren uitgelegd gekregen. Dat komt dus vanuit de middelen waarvan nu 5 procent naar Brussel moet gaan.

Een van de maatregelen voor die 1,4 miljard euro is de overname van de helft van de responsabiliseringsbijdragen voor de pensioenfactuur. Ook de Vlaamse Gemeenschapscommissie betaalt deze responsabiliseringsbijdrage. Ik heb daarrond twee

concrete vragen. Hoeveel bedraagt die responsabiliseringsbijdrage voor de pensioenfactuur in de begroting van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)? Zal de Vlaamse Regering ook tussenkomen in die responsabiliseringsbijdrage voor de Nederlandstalige Brusselaars? Hoe zal dit concreet in zijn werk gaan?

De voorzitter: Bedankt voor uw vraag, collega Bex. Mag ik u wel vragen om in het vervolg bij uw oorspronkelijke vraag te blijven? De minister heeft immers antwoorden voorbereid op uw vragen. *(Opmerkingen van Stijn Bex)*

Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Bedankt voor de felicitaties en voor uw vraag, collega Bex. Wat uw eerste vraag betreft, kan ik u zeggen dat de responsabiliseringsbijdrage voor de pensioenfactuur van de Vlaamse Gemeenschapscommissie dit jaar 145.000 euro bedraagt.

Wat de tussenkomst van de Vlaamse overheid in die responsabiliseringsbijdrage betreft: dat is gepland voor een aantal lokale entiteiten – hoofdzakelijk gemeenten en steden, en een aantal aanverwanten. Budgettair gezien wordt er niet in een tussenkomst voorzien voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie, en net zomin voor de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en de provincies. We hebben dat dus ook voor de vijf Vlaamse provincies niet voorzien. Het is wel voorzien voor steden en gemeenten, maar niet voor de Vlaamse provincies en niet voor de intergemeentelijke samenwerkingen.

De VGC is natuurlijk een specifieke entiteit, een sui-generis entiteit, met een regionale dimensie. Ze staat uiteraard boven het gemeentelijke niveau van de negentien gemeenten en heeft uiteraard niet dezelfde verantwoordelijkheden en bevoegdheden als de Vlaamse gemeenten en steden. We hadden het daarnet bijvoorbeeld over de gewestaangelegenheden. De Vlaamse steden en gemeenten hebben belangrijke verantwoordelijkheden op het vlak van gewestzaken, maar dat is niet het geval bij de VGC. In die zin zullen er zowel voor de provincies en de intergemeentelijke samenwerkingen als de VGC geen tegemoetkomingen zijn boven op die responsabiliseringsbijdrage.

Stijn Bex (Groen): Eerst en vooral moeten we erkennen dat het deels een symbolische discussie is, want die 145.000 euro gedeeld door twee valt in het niets tegenover de bedragen van de responsabiliseringsbijdrage die steden als Antwerpen bijvoorbeeld ontvangen. Toch vind ik het een belangrijke discussie en vind ik de vergelijking met de provincies een zeer slechte vergelijking, minister.

Ik heb daarvoor drie redenen. Ten eerste bestaat er toch een sterke tendens om de provincies uit te kleden. Sommigen willen ze zelfs afschaffen. Ik hoop dat er toch een andere visie ten aanzien van de VGC bestaat dan ten aanzien van de provincies.

Ten tweede vervult de VGC een heel belangrijke rol voor de Brusselse Nederlandstaligen, een rol die in Vlaanderen door de gemeentebesturen wordt vervuld. De gemeentebesturen zijn autonoom geworden op het vlak van culturele en welzijnsmateries. De VGC doet dat nog steeds voor de Nederlandstalige Brusselaars. De middelen die de gemeenten nu krijgen in het kader van deze operatie kunnen zij, denk ik toch, besteden aan wat zij belangrijk vinden. Dat kan net zo goed cultuur, welzijn of sport zijn.

Ten derde – en dat is misschien het belangrijkste punt en daar vraag ik echt uw aandacht voor – gaat het regeerakkoord enerzijds uit van de Brusselnorm: 5 procent van de overheidsuitgaven op het vlak van gemeenschapsaangelegenheden gaat naar Brussel. We beschouwen 30 procent van de Brusselaars als Nederlandstaligen en we investeren daarin. Anderzijds, als u binnen de begroting 1,4 miljard euro gaat overhevelen naar alle Vlaamse gemeenten en dat niet doet voor de Brusselaars, moet u daar op de een of andere manier een compensatie voor vinden en er bijvoorbeeld voor zorgen dat bepaalde besparingen die wel in de culturele en

welzijnssector elders doorgevoerd worden minder van toepassing zijn op Brussel. Anders verliest Brussel. Ik hoop dat we het daarover eens zijn.

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (sp.a): Minister, proficiat met uw nieuwe functie vanwege sp.a-one.brussels. Ik kijk uit naar de discussies.

Ik sluit me graag aan bij de bedenkingen van de heer Bex. Oké, het gaat over andere bedragen dan die voor een aantal grote steden, maar het is voor mij inderdaad toch ook een beetje een principekwestie, in die zin dat de VGC altijd een autonoom bestuur is geweest, dat een gemeentevervangende rol speelt in Brussel.

Als ik in de krant lees dat Antwerpen 350 miljoen euro krijgt, in het kader van de overname van de helft van die responsabiliseringsbijdrage, gun ik dat mijn Antwerpse collega's van ganse harte, maar dan zie ik natuurlijk ook de mogelijkheden die een dergelijke maatregel voor een stad als Antwerpen schept. Ik ga niet onder stoelen of banken steken dat ik mij wat zorgen maak over het feit dat ik een transfer zie in het kader van die maatregel: de helft van de responsabiliseringsbijdrage van de Vlaamse gemeenten overgenomen, maar tegelijkertijd stel ik vast dat er 6 procent bespaard zal worden op algemene subsidies, iets wat Brussel, met zijn ongelooflijk rijk aanbod aan culturele, sport- en jeugdverenigingen, zeer sterk zal voelen.

Ik hoor ook dat er besparingen op til zijn in het Vlaams Brusselfonds. In de begrotingsbesprekingen gaan wij daar ongetwijfeld verder op in, maar ik wil van de gelegenheid gebruikmaken om u als nieuwe Brusselminister op te roepen om te vechten voor de centen van onze stad. Het kan inderdaad niet de bedoeling zijn dat de Vlaamse gemeenten wel ondersteund worden bij een factuur die er zit aan te komen, op de kap van Brussel, dat vooral het slachtoffer zal zijn van een ronde besparingen.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Dank u wel collega Goeman. Bedankt voor de felicitaties. Ik kijk ernaar uit om samen te werken.

Collega Bex, u begrijpt dat het uitkleden van de provincies niet het standpunt is van mijn partij en dat het regeerakkoord dat ook niet voorziet. We bieden gedurende deze legislatuur verder continuïteit aan de provincies zoals ze vandaag bestaan. We zien de VGC als een belangrijke partner om mee samen te werken. Dat staat ook met zoveel woorden in het regeerakkoord. Ik neem de opmerkingen over de Brusselnorm zeker ter harte. We hebben effectief benadrukt in het regeerakkoord dat we de Brusselnorm integraal willen behouden. Onze doelstelling is minimaal 5 procent van Vlaamse middelen in Brussel te besteden en daarmee 30 procent van de Brusselaars te bereiken. Uw bezorgdheden daarover neem ik zeker mee. Ik wil er wel op wijzen dat de dotatie van de VGC op een bijzonder positieve manier wordt behandeld door deze regering.

Collega Goeman, u hebt ernaar verwezen dat er een algemene besparingslijn van 6 procent is in 2020 voor toelagen en subsidiëring allerhande. Voor de dotatie aan de VGC is dat niet voorzien. Daar wordt niet op bespaard. Die dotatie bedraagt 26,8 miljoen euro. Mochten we de algemene logica hebben doorgevoerd van 6 procent besparing, dan zou dat betekenen dat we 1,6 miljoen euro daarvan hadden weggenomen, een veel groter bedrag dan dat van de discussie die we hier hebben over responsabiliseringsbijdragen. Dat bedrag van 1,6 miljoen euro wordt niet bespaard op de dotatie aan de VGC.

Ook niet onbelangrijk is dat deze regering ervoor gekozen heeft om een stukje te besparen, maar vooral om te kunnen investeren. Dat gaat over domeinen die zeer relevant zijn voor Brussel. Ik denk aan Onderwijs – de minister van Onderwijs is hier

aanwezig –, waar we 250 miljoen euro extra investeringen zullen doen tegen 2024. Een substantieel deel daarvan zal ook besteed worden in Brussel, zoals ook in het verleden het geval was. Ik zal er met collega Weyts zeker op toezien dat die investeringen op een goede manier gebeuren en dat een belangrijk deel daarvan in Brussel wordt besteed. Idem trouwens voor Welzijn, waarin we tegen het einde van de legislatuur 550 miljoen euro investeren. Ik zal er samen met collega Beke op toezien dat die middelen voor Welzijn ook op een goede manier kunnen worden besteed in Brussel, zoals dat de afgelopen legislatuur het geval is geweest. Ik denk aan de kinderopvangplaatsen. In samenwerking met voormalig Vlaams minister Vandeurzen en voormalig Brussels minister Debaets zijn er met Vlaamse middelen duizend kinderopvangplaatsen extra gecreëerd. Ook in de toekomst zullen we ervoor zorgen dat een substantieel deel van die middelen besteed kunnen worden in Brussel.

Deze vraag is dus pertinent, maar moet ook gezien worden in het kader van de globale financiering van Brussel en de VGC. Ik denk dat de VGC daar bijzonder goed uitkomt.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

Stijn Bex (Groen): Ik wil de minister danken voor zijn antwoord, maar ik ben niet blij met een dode mus. Het zou er nog aan moeten mankeren dat er op de dotatie van de VGC nog 6 procent bespaard wordt. Ik kijk wel met interesse uit naar de investeringsklemtonen die door deze regering zullen worden gelegd op Brussel.

Ik wil nog heel kort iets zeggen over de Brusseltoets. In het regeerakkoord is die eigenlijk nogal negatief opgevat. U gaat de vergaderingen van het College van de VGC bijwonen, om na te kijken of de Vlaamse regelgeving correct wordt toegepast. En vooral bij die Brusseltoets vinden we het een probleem dat Vlaanderen te vaak pas achteraf nagaat of bepaalde regelgeving wel toepasbaar is op Brussel. Dat zien we ook bij de twee voorbeelden van vandaag en gisteren. We zouden eigenlijk vooraf in dialoog moeten treden met de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en de VGC, om te zien hoe onze regelgeving toepasbaar kan zijn. Ik zou u dan ook willen vragen om een open dialoog te voeren met de VGC.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Katia Segers aan Bart Somers, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Bestuurszaken, Inburgering en Gelijke Kansen, en aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Buitenlands Beleid, Onroerend Erfgoed en Dierenwelzijn, over de afstemming tussen het Denderfonds en het Randfonds – 47 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Katia Segers (sp-a): Minister, vooreerst mijn hartelijke felicitaties. Ik ben ook zeer blij dat we elkaar terugvinden in alles wat met de Brusselse Rand te maken heeft. Ik kijk ernaar uit om even fijn met u in debat en in discussie te gaan. Al zitten we nu niet meer naast elkaar, maar tegenover elkaar.

Ik heb mijn vraag over het Denderfonds en het Randfonds aan de beide ministers gesteld. Ik ga ervan uit dat zij onderling hebben afgesproken wat ze gaan antwoorden.

In het kader van de toenemende grootstedelijke uitdagingen in de ruime rand rond Brussel wordt in het regeerakkoord melding gemaakt van de oprichting van een

Vlaamse Randfonds. De Vlaamse Regering wil dat dit Randfonds, naar analogie met het Vlaams Brusselfonds, "inspeelt op de grootstedelijke effecten en gerichte ondersteuning biedt. Bepaalde problemen stellen zich nu eenmaal scherper of anders in de Rand dan elders. Denken we o.a. aan de achterstand inzake zorg of de problemen in het onderwijs door de grote toestroom aan anderstaligen."

De analyse van deze problematiek deel ik volmondig. Dat er extra middelen zouden vrijkomen om de specifieke uitdagingen van de Vlaamse Rand aan te pakken, juich ik toe, maar de creatie van een apart fonds roept bij mij ook enkele vragen op. Eerlijk is eerlijk, het heeft minister Weyts in de vorige legislatuur nooit ontbroken aan enthousiasme om veranderingen te trachten te bewerkstelligen voor de rand rond Brussel, alleen kreeg hij bij zijn collega-ministers niet altijd de nodige centen los om zijn ambities waar te maken. Ook nu rijst de vraag of de creatie van een apart Randfonds effectief gepaard zal gaan met een broodnodige, extra financiële injectie voor de ruime rand.

Bovendien mogen we inderdaad niet blind zijn voor het feit dat de verstedelijking en de gevolgen hiervan een veel ruimer gebied beslaan dan de 19 officiële randgemeenten. In het regeerakkoord lees ik dat er voor 2020 4 miljoen euro extra uitgetrokken wordt voor de gemeenten Denderleeuw, Ninove, Geraardsbergen en Zottegem, via een zogenaamd Denderfonds.

Dat bedrag wordt ter beschikking gesteld voor "de problematiek van de uitdijende effecten van het grootstedelijk gebied". Dit creëert in mijn ogen een scheve situatie. De uitdijende grootstedelijke problematiek wordt wel erkend in de ruime rand, en tot aan de Dender, inclusief de Denderstreek. Maar er zit toch een hiaat tussen de gemeenten die onder het Denderfonds vallen, en de gemeenten die tot het Randfonds behoren.

In welk budget wordt voorzien voor het Vlaamse Randfonds? Welke noden zullen via dit fonds prioritair worden aangepakt, en op welke manier zal de verdeling gecoördineerd worden?

In welke mate zullen er bij de departementen Welzijn, Onderwijs, Integratie en Inburgering extra budgetten worden vrijgemaakt om tegemoet te komen aan de historische achterstand inzake welzijn, de capaciteitsproblemen en de grootstedelijke problemen die de instroom van anderstaligen met zich meebrengt?

Wat zullen de gevolgen zijn van de generieke besparingen op subsidies en op het overheidsapparaat en de niet-indexering van werkmiddelen op vzw 'de Rand'? Want die vzw zal toch een grote rol moeten spelen in dat Randfonds.

Het lijkt mij dat de twee fondsen, ondanks hun gelijkaardige omschrijving, een andere lading dekken. Kunt u toelichten voor welke doeleinden en gerichte acties de middelen uit het Denderfonds en het Randfonds aangewend zullen worden?

Bent u ten slotte bereid te onderzoeken op welke manier het Denderfonds en Randfonds beter op elkaar afgestemd kunnen worden, opdat ook de naburige gemeenten in de streek rond de Dender nabij Brussel bijhorende middelen zouden kunnen ontvangen om met dezelfde problemen te kunnen omgaan?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het is goed om te beginnen met een vraagstelling over de Vlaamse Rand. We hebben in de afgelopen regeerperiode regelmatig gediscussieerd over het beleid rond de Vlaamse Rand. Dat beleid was enigszins een lege financiële doos. Het is een horizontale bevoegdheid, maar er zijn weinig middelen voor. Ik heb altijd enigszins moeten pleiten of zelfs bedelen bij mijn collega-ministers om binnen hun beleidsdomein Rand toch aandacht te hebben voor de Vlaamse. Dat was financieel een betrekkelijk lege doos met heel beperkte middelen.

Gelukkig is dat veranderd. We zijn erin geslaagd om in het Vlaams regeerakkoord een hele passage in te schrijven met ambities rond de Vlaamse Rand. Daar zijn ook wel financiële middelen aan gekoppeld, namelijk het Vlaamse Randfonds dat ik al lang bepleitte en dat in dezen gerealiseerd is. We hebben voor de beleidsperiode ongeveer 20 miljoen euro, waardoor we effectief wel wat cash hebben voor de beleidsmateries die zich specifiek of met een andere intensiteit afspelen in de Vlaamse Rand. Zo moet ik niet bedelen, maar kan ik zelfs een extra euro in de schaal leggen bij de collega's. Dat is een heuse stap vooruit voor het Vlaamse Randbeleid. We kunnen ons daar met ons allen over verheugen.

U vraagt naar de band met het Denderfonds. Er is geen band. *(Opmerkingen)*

Ik geef antwoord op uw vraag.

Het fonds heeft een andere beheerder en is gericht op andere thematieken. Ik ben verantwoordelijk voor de Vlaamse Rand en ik zal de 20 miljoen euro die de Vlaamse Rand toekomt, besteden vanuit een Vlaamse Randbril. Het Denderfonds heeft een andere beheerder en houdt zich met andere dossiers bezig. U mag uw vragen ook altijd richten aan minister Somers.

De thematieken die zich afspelen in de Vlaamse Rand zijn enigszins anders; er zullen ongetwijfeld gelijkenissen zijn, maar er zijn ook grote verschillen. Wij gaan uit van een specifieke focus op de Vlaamse Rand. Dat zullen we ook doen dankzij die extra budgettaire middelen, wat mij niet zal ontslaan van mijn ambitie en plicht om bij de collega-ministers te blijven pleiten voor specifieke aandacht binnen hun beleidsdomein voor de Vlaamse Rand. We zijn er in het verleden wel in geslaagd om bijvoorbeeld extra inspanningen te krijgen van de minister van Omgeving inzake de inplanting van extra groen in de Vlaamse Rand. Dat zijn specifieke middelen bestemd voor de extra aanplanting van bomen in de Vlaamse Rand, onder andere in het Hallerbos.

Daarnaast zijn er ook extra capaciteitsinvesteringen op het vlak van Onderwijs. Mogelijk is de huidige minister van Onderwijs iets gevoeliger voor dat pleidooi voor investeringen in de Vlaamse Rand. Dat kan meevallen. Ik denk dan ook dat het een zegen is dat het onderwijsluik van het regeerakkoord zo'n nadruk legt op taalbadan, -integratietrajecten, -troebels en dergelijke. Ook daar zijn extra budgettaire middelen aan gekoppeld. Verhoudingsgewijs zullen die waarschijnlijk een tikje meer terechtkomen daar waar ze nodig zijn, zoals in de Vlaamse Rand, dan in andere gebieden in de rest van Vlaanderen die misschien minder kampen met die taalachterstand in het onderwijs.

Er is een impact van de besparingen op vzw 'de Rand' inzake de generieke lijn, namelijk de 6 procent besparing op de subsidies. Dat heeft een budgettaire impact van ongeveer 340.000 euro. Gelukkig is de vorige minister van de Vlaamse Rand betrekkelijk gul geweest en heeft die onder andere voorzien in 4,5 miljoen euro extra vanuit het Klimaatfonds ten voordele van de Vlaamse Rand.

Daarenboven voorzag hij ook nog eens in een soort recurrente oorlogskas van een half miljoen euro extra voor de Vlaamse Rand. Met het oog op de inkanteling van bevoegdheden was er, zoals u weet, een soort vigilant fonds opgericht om te kunnen optreden in de facilitatengemeenten, wanneer bepaalde doelstellingen niet zouden worden nagekomen. Daarvoor was dus een budget voorzien van 500.000 euro. Daarvan heeft men gelukkig niets of niet veel moeten gebruiken, waardoor die middelen voorhanden zijn voor vzw 'de Rand'. Eenvoudige rekenkunde leert dat 500.000 nog altijd meer is dan 340.000. Ik denk dus dat de impact van die generiek besparing uitermate beperkt is, wat op zich opnieuw een heel goede zaak is voor de Vlaamse Rand.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Katia Segers (sp.a): Ik heb een heleboel vragen en opmerkingen. Minister, eerst en vooral proficiat voor die 20 miljoen euro die u gevonden hebt om te investeren in de Vlaamse Rand. Ik begrijp dat dat voor vijf jaar is, dus is dat eigenlijk hetzelfde bedrag als van het Denderfonds, waarvoor ook 4 miljoen per jaar wordt voorzien. Dat zal nodig zijn. Die analyse delen we namelijk wel degelijk: de achterstand in welzijnsvoorzieningen en op allerlei terreinen in de brede rand rond Brussel is historisch groot. De uitdagingen zijn bijzonder groot. De regering stelt voorop om op het vlak van mobiliteit naar 50 procent duurzame vervoersmodi te gaan. Op het laatste colloquium van de Vlaamse Rand hebben we echter geconstateerd dat er tussen Brussel en de rand heel weinig alternatieven voor de auto zijn.

Op het vlak van onderwijs zullen vooral de onderwijszones Halle, Dilbeek en Vilvoorde tegen 2024-2025 met heel grote capaciteitstekorten kampen. Op dat colloquium werd ook gesteld dat er een structureel tekort is aan welzijnsvoorzieningen, zeker in de regio Halle-Vilvoorde. De noden zijn dus bijzonder hoog. Die analyse delen we. Laten we hopen dat die 20 miljoen euro die noden voor een stukje zal kunnen dekken. Ik voorspel echter dat u voor de rest voor extra investeringen heel vaak aan de mouw zult moeten trekken van uw collega's.

U zegt dat u niets te maken hebt met dat Denderfonds, omdat dat een andere finaliteit heeft. Dat klopt niet, want de bewoordingen in het regeerakkoord over dat Denderfonds zijn dezelfde als die voor het Randfonds. Het gaat namelijk over het indammen van de grootstedelijke problematiek.

In De Standaard stond een mooi overzicht van de situatie in de vier gemeenten die kunnen rekenen op het Denderfonds, namelijk Zottegem, Ninove, Denderleeuw en Geraardsbergen. Wat daarbij opvalt is dat Ninove, Denderleeuw en Geraardsbergen een gelijkaardig profiel hebben: een vrij laag gemiddeld inkomen per inwoner, een groot aantal leefloners per duizend inwoners, relatief veel kinderen in kansarmoede, relatief veel werkloosheid, veel mensen geboren buiten de EU, enzoverder. Ook de score van het Vlaams Belang werd daarbij opgenomen. In de gemeentemonitor was er de stelling 'de verschillende culturen leven goed samen in mijn gemeente'. Als je de antwoorden daarop bekijkt, zie je voor Ninove, Denderleeuw en Geraardsbergen een gelijkaardig profiel. Voor Zottegem geldt dat echter helemaal niet. Op zich is het heel bizar dat Zottegem daarbij zit. Heeft het ermee te maken dat minister Diependaele uit Zottegem komt? Ik weet het niet.

Minister, het belangrijkste punt dat ik wil maken, is het volgende. Als je de kaart bekijkt, dan zie je, tussen de 18 of 19 gemeenten die behoren tot de Vlaamse Rand en de gemeenten die aanspraak zullen kunnen maken op het Denderfonds, een gat dat bestaat uit onder andere Liedekerke, Roosdaal, Lennik en Gooik. Als je de cijfers echter analyseert, zie je dat het profiel van Liedekerke exact hetzelfde is als dat van Denderleeuw. Ze behoren tot twee verschillende provincies, maar Liedekerke en Denderleeuw zijn sociodemografisch zeer nauw aan elkaar verwant. Als je de cijfers van Ternat en Affligem ernaast legt, dan zie je dezelfde cijfers als Zottegem. Mijn vraag is dus heel simpel. Hoe zullen de gemeenten die op het Randfonds noch op het Denderfonds een beroep kunnen doen, moeten omgaan met dezelfde, heel belangrijke grootstedelijke problematieken?

Op vzw 'de Rand' wordt er 340.000 euro bespaard. Vijf jaar geleden bent u ook gestart met besparingen bij vzw 'de Rand'. Dat leidde er bijvoorbeeld toe dat de Randkrant in de helft van de gemeenten niet meer verdeeld kon worden. Uiteraard zullen ze die 340.000 euro besparingen opnieuw voelen.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

Stijn Bex (Groen): Minister, ook wij juichen toe dat er extra middelen worden voorzien voor die erg specifieke uitdagingen waar de Vlaamse Rand mee wordt geconfronteerd, maar we hebben toch vragen bij de creatie van een apart fonds.

We vragen ons vooral af volgens welke parameters de middelen verdeeld zullen worden en of u dat eigenhandig zult beslissen. Voor ons is het erg belangrijk dat in kaart wordt gebracht waar de noden het hoogst zijn en dat dat gebeurt op basis van objectieve parameters. In die zin betreuren we het dat het regeerakkoord geen gewag maakt van de erkenning van Halle-Vilvoorde als centrumregio. Dat was een meer heldere beslissing geweest om de Vlaamse Rand meer te ondersteunen en bovendien is het een vraag die wordt ondersteund door alle burgemeesters van de Vlaamse Rand, en voor de verkiezingen ook nog door CD&V en Open VLD. Wij vinden het jammer dat u daar als minister van de Vlaamse Rand niet voor hebt gekozen. We hopen dat het Randfonds de noden kan lenigen en dat er objectieve parameters gehanteerd worden om te bepalen aan welke sectoren en aan welke gemeenten de middelen van het Randfonds gespendeerd zullen worden.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Minister, ik wil u eerst van harte proficiat wensen, omdat u opnieuw de bevoegdheid voor de Vlaamse Rand hebt gekregen in deze regering. In deze regering ademt niemand meer de Vlaamse Rand uit dan uzelf. U woont in en bent afkomstig van de Vlaamse Rand.

Ik wil u ook danken voor het oprichten van het Vlaamse Randfonds. Eindelijk komen er extra middelen vrij om de specifieke problemen in onze regio aan te pakken. En die specifieke problemen zijn er effectief. Collega Segers heeft er een aantal opgesomd op het vlak van mobiliteit, welzijn en onderwijs, maar ook op het vlak van taal is er nog heel wat werk. Het blijkt toch uit de laatste taalbarometer dat we moeten werken aan de kennis van het Nederlands van de mensen in onze regio, in de Rand. Het is goed dat daar middelen tegenover staan en uiteraard dat die middelen prioritair worden ingezet daar waar de noden het hoogst zijn in die echte Randgemeenten. Dat lijkt mij de logica zelve. Uiteraard deel ik de bezorgdheid van collega Segers dat die problemen niet stoppen aan de grenzen van die negentien gemeenten. Ik ben ervan overtuigd dat dit Vlaamse Randfonds ook ten goede zal komen aan de bredere Rand rond Brussel. Tot daar mijn aanvulling.

De voorzitter: De heer Slootmans heeft het woord.

Klaas Slootmans (Vlaams Belang): Minister, ook vanwege onze fractie oprechte felicitaties voor de mooiste bevoegdheid, namelijk de Vlaamse Rand.

Uiteraard hebben wij de passage over het Randfonds met bijzondere aandacht gelezen. Voor de duidelijkheid: elke euro die naar de Rand vloeit, is er een gewonnen, maar in tegenstelling tot andere collega's misschien moet het me toch van het hart dat 4 miljoen euro – en 20 miljoen euro op de volledige legislatuur – misschien toch een beetje te weinig zal zijn, om niet te zeggen symbolisch. Als je dat bekijkt op de totale begroting – misschien mag ik dat niet doen – is dat 0,00008 procent. Per Randgemeente gaat dat over ongeveer 210.000 euro. Dat kan zelfs niet zorgen voor een woonzorgcentrum op de hele legislatuur. Dat zal te weinig zoden aan de dijk brengen.

Vandaag is er een compensatie voor onder meer Halle-Vilvoorde en Dilbeek, maar u weet ook dat die middelen ontoereikend zijn om te voldoen aan de grootstedelijke noden die daarjuist door mevrouw Segers zijn aangehaald. Dat zeggen wij trouwens niet alleen; dat zegt ook het Toekomstforum, waar verschillende leden van uw partij deel van uitmaken en waarmee zij campagne hebben gevoerd en stemmen vergaard. Maar nu de klus moet worden geklaard aan de regeringstafel, zijn zij zonder meer naar huis gestuurd en blijft alles eigenlijk zoals het was, op die 4 miljoen euro na dan.

In die zin was het natuurlijk ook beter geweest – ook een eis van het Toekomstforum – dat Halle-Vilvoorde zou erkend worden als centrumregio, zoals collega Bex

hier juist aanhaalde. Vandaag behoren steden als Sint-Niklaas en Turnhout tot de categorie centrumstad. Ze krijgen daardoor veel meer financiering via het Gemeentefonds en eigenlijk kampen zijn niet met de grootstedelijke problemen inzake demografie en diversiteit. U kent de cijfers beter dan ik. Wat dat betreft is het jammer dat er geen bijkomende middelen zijn gekomen voor Vlabinvest, dat het vandaag moet doen met 3 tot 4 miljoen euro. Zij slagen er zelfs niet in om een woning per gemeente per jaar te realiseren.

Ik heb drie concrete vragen. Waarom is die erkenning er niet gekomen? Is ze al onderzocht en waarom is ze er dan niet gekomen? Blijven de middelen van Vlabinvest wat ze zijn, namelijk tussen de 3 en 4 miljoen euro, of gaan we naar een substantiële verhoging om wonen in eigen streek gemakkelijker te maken voor jonge Vlaamse gezinnen in de Rand?

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Elisabeth Meuleman (Groen): Ik vind de vraag van mevrouw Segers heel terecht. We hebben een Randfonds, een Denderfonds, een Brusselfonds, de centrumsteden en een Open Ruimtefonds. Het is onduidelijk welke steden en gemeenten om welke reden onder welk fonds vallen. Het is een terechte vraag dat er afstemming nodig is, temeer omdat er nog een aantal steden en gemeenten tussen de mazen van het net vallen. Ik ben het ermee eens dat het arbitrair lijkt om Geeraardsbergen, Ninove en Denderleeuw met daarbij Zottegem af te bakenen als gemeenten die kunnen rekenen op steun van het Denderfonds en bijvoorbeeld Liedekerke niet. Minister, ik zou graag van u horen waarom is gekozen voor die gemeenten in het Denderfonds.

Het bedrag van 4 miljoen euro lijkt me ook weinig om de uitdagingen aan te kunnen. Mijn belangrijkste vraag is hoe die middelen zullen worden toegekend. Zal het de volledige autonomie van de steden en gemeenten zijn om die te besteden? Waarom vraag ik dat? Er is in De Standaard van 11 oktober een heel interessante opiniebijdrage verschenen van professor Oosterlynck van de Universiteit Antwerpen. Hij zegt dat we in 1995 een gelijkaardige situatie gekend hebben, met heel veel boze kiezers en foertstemmen. Toen heeft men het Sociaal Impulsfonds, opgericht met als bedoeling om in die gemeenten en steden waar de boze kiezers zaten en waar een heel duidelijk signaal is gegeven, echt te investeren in onderwijs, spijbelcoaches, infrastructuur, openbaar vervoer enzovoort. Dat heeft ervoor gezorgd dat die wijken, steden en gemeenten uit het slop zijn gekomen en de sociale cohesie versterkt is. Dat is de weg die we moeten gaan.

Minister, kijkt u ook in die richting? Zijn het de investeringen in sociale cohesie die u wilt versterken of gaat u gewoon een enveloppe geld geven dat dan vrij te besteden is?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik onderschrijf vanzelfsprekend uw enthousiasme voor het Vlaams regeerakkoord waarbij zelfs wordt geopperd om bepaalde voorstellen die daarin vervat zitten, uit te breiden naar andere gemeenten. Het puntje van kritiek is dat het te weinig is. Oké. Ik heb ook een grote adhesie aan de Vlaamse Rand en het zal altijd wel te weinig zijn, maar voor het eerst wordt hier een substantieel budget toegekend aan de Vlaamse Rand, boven op de vier bestaande financiële regelingen. In de vorige regering waren we er ook al in geslaagd om de gemeenten Halle, Dilbeek en Vilvoorde een extra budget toe te kennen, namelijk 3 miljoen euro, waarbij we die middelen niet gekleurd hebben. Men kon die besteden naar eigen inzicht. Nu willen we specifiek met het Vlaams Randfonds kunnen investeren in thematieken die wij als belangrijk beschouwen. Ik wil daarvoor verwijzen naar de Stand van de Rand, een jaarlijkse organisatie waarop het middenveld, de politiek, de verenigingen en alle belangrijke spelers welkom zijn en waar we focussen

op specifieke beleidsthema's die zich op een aparte wijze manifesteren in de Vlaamse Rand.

Voordien hebben we het vooral gehad over Onderwijs, maar ook over Welzijn – we hebben de achterstand inzake welzijnsinvesteringen in kaart gebracht. Bij de Rand beperkte zich dat vroeger tot het vaststellen van de bestaande gang van zaken, gevolgd door een pleidooi voor bijkomende maatregelen rond die specifieke thematiek.

Maar nu hebben we daarvoor ook specifieke middelen voorhanden. We moeten niet alleen prediken in de woestijn of bedelen aan de poort bij collega-ministers. Nu kunnen daar ook concrete middelen tegenover staan. We vinden bepaalde zaken belangrijk, en voortaan kunnen we daar ook middelen aan spenderen, vanuit dat Vlaamse Randfonds.

Dit lijkt mij dan ook een heel nuttig instrument, waarbij we op weerkerende basis beslissingen kunnen nemen, natuurlijk in samenspraak met de betrokken vak-ministers. Ook zij kunnen hierbij worden betrokken.

Waarom heb ik hiervoor gekozen, en niet voor de erkenning van Halle-Vilvoorde als centrumregio, waarbij men ervoor pleitte om een beroep te doen op het Gemeentefonds? Vanuit tactisch-strategisch onderhandelingsoogpunt leek mij dat heel onverstandig, omdat dat natuurlijk een gesloten enveloppe is. Als je vraagt om extra middelen vanuit het Gemeentefonds, dan ga je daar weinig steun voor vinden. Want het is natuurlijk altijd een 'zero-sum game': het budget dat je vrijmaakt voor de Vlaamse Rand, neem je af van de anderen. Politiek-strategisch gezien is dat dus een weinig productieve werkwijze.

Daarom heb ik dat Vlaamse Randfonds op tafel gelegd, en we hebben dat uiteindelijk ook verworven. Op die manier beschik je over bijkomende middelen, zonder dat je iemand anders pijn doet. Anders zou je elke euro die je uit het Gemeentefonds haalt, dubbel en dik moeten terugbetalen. Daarom kiezen we liever voor deze werkwijze.

Ik herhaal ook nog eens dat de extra financiering die de vorige regering had vrijgemaakt voor drie betrokken gemeenten, ook nu behouden blijft. Het gaat, geloof ik, om 3 miljoen euro voor Dilbeek, Halle en Vilvoorde. Bovendien beschikken we ook nog over een aparte financiering vanuit de – beperkte – bevoegdheid van de Vlaamse Rand. Die is gericht op initiatieven rond integratie, maar ook sociale cohesie. Ook dat budget blijft vanzelfsprekend behouden. We hebben dus verschillende en bijkomende financieringsinstrumenten kunnen verwerven voor de Vlaamse Rand, waarmee we aan de slag kunnen.

Ik ben het er niet mee eens dat we die middelen over nog meer gemeenten moeten spreiden. Ik geloof ook niet in een poedersuikerbeleid, waarbij je elke gemeente iets geeft, om iedereen tevreden te houden. Want dat heeft ook geen effect. Zo sla je nog geen deuk in een pakje boter. Je kunt dan wel zeggen dat die 20 miljoen euro nog te weinig is, maar het zal tenminste een opstap zijn. En als we vakkundig aan de slag gaan met de huidige financieringsmiddelen, dan is dat een pleidooi voor nog extra budget. We gaan die middelen niet uitstrooien over zo veel mogelijk gemeenten; we kiezen voor geconcentreerde investeringen binnen de Vlaamse Rand, met een specifieke focus.

De voorzitter: Mevrouw Segers heeft het woord.

Katia Segers (sp.a): Ik ben heel tevreden dat jullie allemaal het belang van mijn vraag onderkennen en ondersteunen, en dat jullie mijn analyse delen.

Minister, u geeft eigenlijk al toe dat u weet dat die 4 miljoen euro echt te weinig zal zijn. U gaat dus opnieuw bij uw collega-ministers moeten aankloppen. U erkent

ook dat die 4 miljoen euro te weinig is om te verdelen over de andere gemeenten. Maar de realiteit is wat ze is. De keuze die men nu maakt voor een Vlaamse Randfonds versus een Denderfonds is heel arbitrair. Een aantal gemeenten vallen ertussenuit, hoewel zij nochtans exact dezelfde problematieken kennen. Zij gaan dus moeten blijven ploeteren.

Collega De Coninck, u hoopte nog dat de andere gemeenten, die niet tot die negentien behoren, ook op steun zouden kunnen rekenen. Maar u hebt de minister gehoord: dat zal niet het geval zijn. En dat is gewoon geen goed beleid. De gemeenten hebben helemaal geen boodschap aan wat u zegt, namelijk dat het strategisch gezien niet verstandig was om voor een centrumregio te pleiten. Die hebben daar geen boodschap aan. Met een centrumregio hadden we ervoor kunnen zorgen dat al die gemeenten, die op eenzelfde manier zijn samengesteld, en met dezelfde problematieken kampen, over dezelfde wapens beschikken. Ik wil alle cijfers gerust nog eens op een rijtje zetten.

Wat Liedekerke, Ternat en Affligem betreft: die gemeenten worstelen met dezelfde problematieken, maar ze moeten nu met ongelijke wapens strijden, bijvoorbeeld in vergelijking met Asse.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de subsidiëring van dierenasielen – 73 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Minister, we hebben in het regeerakkoord kunnen lezen dat u eindelijk in een subsidiëring voorziet voor dierenasielen. En die 'eindelijk' slaat niet enkel op u; ik heb het dan ook over de lange periode waarin dierenasielen hoofdzakelijk met vrijwilligers werken – ook nu nog. Dierenwelzijn was trouwens lang een federale bevoegdheid.

Dierenwelzijn is ondertussen toch een belangrijk thema geworden. Ik denk dan ook dat de overheid stilaan meer regulerend moet optreden, en ook in een aantal subsidies moet voorzien.

Voor ik tot mijn vragen kom, maak ik nog een korte bemerking. Als we de voorwaarden voor die subsidiëring bepaald hebben, en we koppelen die aan doorgedreven controles vanuit de Vlaamse dienst Dierenwelzijn, dan denk ik dat we de kwaliteit voor dierenopvang in Vlaanderen echt kunnen verbeteren.

Hebt u op dit moment al zicht op de timing? Vanaf wanneer gaan die eventuele subsidies in? Hebt u al zicht op de grootteorde van de bedragen? Ik heb het dan uiteraard niet over de exacte middelen; we gaan dat debat niet opnieuw voeren. Gaat het over personeel, infrastructuur, of nog andere zaken?

Gaat het om een traditionele manier van subsidiëren – een asiel dient een dossier in, en het ontvangt een subsidie als het aan de voorwaarden voldoet – of kiest u voor gebiedswerkende subsidies? Ik heb de afgelopen jaren al vaak gepleit voor dit tweede systeem, ook in het federaal parlement.

Het zou bijvoorbeeld niet goed zijn dat twee goed werkende dierenasielen, die op 10 kilometer van elkaar liggen, allebei gesubsidieerd worden, terwijl er in een

straal van 100 kilometer geen ander asiel te vinden is. Het is uiteraard een fictief voorbeeld, maar het komt wel voor in de praktijk.

Gaat u alleen de traditionele dierenasielen subsidiëren? Wij hebben vorig jaar, met de provincie Limburg en de stad Hasselt, een zogeheten dispensarium geopend, en ik heb begrepen dat ook Brugge daar nu over nadenkt. Daarbij ondersteunen we kansarme mensen, die door financiële problemen moeilijk voor hun huisdier kunnen zorgen of naar de dierenarts kunnen gaan. Komen ook deze doelgroepen – in dit geval kansarmen – in aanmerking voor dergelijke subsidies? En gebeurt dat dan in overleg met de minister van Welzijn? Want ik zie wel een aantal raakpunten met de armoedeproblematiek.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wat is de ratio achter het ondersteunen van dierenasielen? Vlaanderen telt op dit moment een 125-tal dierenasielen, en die zijn, voor alle duidelijkheid, van ongelijke kwaliteit. Je hebt er die heel professioneel werken, maar je hebt ook andere voorbeelden. En we zouden die asielen graag willen ondersteunen.

Maar als je in een klassiek subsidiesysteem zou stappen, dan zou dat vanzelfsprekend ook inspectiecapaciteit vereisen van de Vlaamse dienst Dierenwelzijn. Maar die capaciteit is beperkt.

Ik zou graag hebben dat die capaciteit zich vooral richt op de aanpak – namelijk de preventie, detectie en beteugeling – van dierenmishandeling, eerder dan op het inspecteren van dierenasielen. Want dat is een evidentie: als je subsidieert, moet je ook controleren en inspecteren. Daardoor zou een heel stuk capaciteit verloren gaan. Zo is het idee gerijpt om een alternatief systeem te bedenken waarbij we enerzijds wel zorgen dat de doelstelling bereikt wordt, namelijk extra ondersteuning van de asielen, maar zonder het wegtrekken van capaciteit bij onze dienst Dierenwelzijn, zodat die zich kan blijven focussen op andere taken. Vandaar het denkspoor om te werken met asielen die erkend zouden worden door lokale besturen. Elk lokaal bestuur heeft daar ook baat bij, omdat bij de inbeslagname van dieren maar ook bijvoorbeeld bij het opnemen van verloren gelopen dieren, men ergens met die dieren terecht moet kunnen, en dat is bij de asielen. Veel lokale besturen hebben daarvoor al een of andere overeenkomst met een lokaal asiel. Die lokale besturen staan fysiek het dichtst bij die asielen en kunnen ook een oogje in het zeil houden wanneer er zich problemen zouden manifesteren, die ze dan kunnen signaleren aan onze dienst Dierenwelzijn. Dat is de ratio die we nu proberen in een regelgevend kader te gieten.

Daaraan gekoppeld is de problematiek dat onze dienst Dierenwelzijn ook regelmatig dieren moet plaatsen in asielen. Ik heb er in een vorige regeerperiode voor gezorgd dat daarvoor een kader uitgewerkt werd voor de vergoeding aan die asielen, met specifieke dagprijzen. Op die manier krijgen de asielen in kwestie een ondersteuning voor het opvangen van dieren, waarbij de uiteindelijke kostenvergoeding afhankelijk is van de diersoort en de verblijfsduur. We zouden dat systeem kunnen aanpassen en werken met een soort forfait in ruil voor die financiering. Dat is dus het kader dat we nog in een regelgeving moeten gieten. Ik hoop dat we dat binnen enkele maanden kunnen afwerken en dat we met een concreet voorstel naar voren kunnen komen.

Het tweede deel van uw vraagstelling gaat over de relatie met armoede. Ik ben natuurlijk niet ongevoelig voor die problematiek en vooral voor het lot van dieren wanneer hun eigenaars geconfronteerd worden met armoede of met andere problemen waardoor ze niet meer voor hun dieren kunnen zorgen. Ik plaats daar wel een caveat bij. Ik denk niet het onze bedoeling moet zijn om het signaal te geven: als je wegens welke problemen dan ook niet meer kunt instaan voor de opvang

van je dieren, zullen wij dat wel regelen of zijn er wel genoeg initiatieven voorhanden. Ik denk dat de boodschap altijd duidelijk moet zijn: wanneer je een dier in huis haalt, dan horen daar ook financiële consequenties bij. Zelfs een kat heeft een prijskaartje. Je moet goed beseffen, als je een levend wezen in huis haalt, dat daar ook tegenover staat dat je daar financieel en op andere vlakken voor moet kunnen zorgen. Ik wilde niet dat we een ander signaal zouden geven: doe maar op, haal maar in huis, als je er niet voor kunt zorgen, dan wordt er altijd wel een vangnet voorzien. Dat signaal wil ik zeker niet geven.

U haalt het concrete voorbeeld aan van het initiatief Baas&Beest in Limburg. Dat is een concreet project op vrijwilligersbasis. Ik wil maximaal faciliteren om dat uit te rollen in heel Vlaanderen. Faciliteren is echter iets anders dan subsidiëren. Ook de initiatiefnemers zijn trouwens bij mijn weten geen vragende partij voor subsidies, want beseffen heel goed dat je, wanneer je dat begint te subsidiëren, het de facto laat uitdoven, want dan creëer je een afhankelijkheidsrelatie. Dit is echt een systeem gebaseerd op vrijwilligers. Volgens mijn informatie bestaat er zelfs een wachtlijst, niet voor de afnemers maar voor de vrijwilligers die willen meestappen in dat systeem. Dat is heel knap gedaan. Hier worden verschillende doeleinden met elkaar worden gecombineerd: jongeren met problemen en het lot van dieren. Ik wil er absoluut werk van maken om dat uit te rollen. Ik zal ervoor zorgen dat de initiatiefnemer en onze dienst Dierenwelzijn, voor zover nog nodig, met elkaar in contact gebracht worden.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp.a): Ik heb twee bemerkingen. Werken via die lokale besturen lijkt me een heel goede insteek, maar – als ik zo bescheiden mag zijn – op basis van mijn ervaringen, ook in andere functies die ik gehad heb, denk ik dat het echt heel goed zou zijn om vanuit de praktijk te vertrekken. We kunnen natuurlijk alle lokale besturen aanschrijven. Dat is één techniek. Een andere techniek is dat men inderdaad gaat kijken welke nu de goedwerkende dierenasielen zijn en op welke locaties er goed wordt samengewerkt met de gemeentebesturen. Dat zou het gemakkelijker maken om te zien waar het geld eventueel naartoe gaat.

Ik geef een concreet voorbeeld. De regio die net buiten Limburg valt, ik heb het dan over Landen en een aantal aangrenzende gemeenten, daar is er een probleem. Die gemeenten richten zich allemaal tot het dichtstbijzijnde asiel bij ons in Limburg. Als men dan aan Vlaams-Brabant vraagt om die dierenasielen in Limburg te ondersteunen – dat is begrijpelijk, versta me niet verkeerd, want zij zorgen voor dierenopvang van Brabantse gemeenten – dan is het antwoord natuurlijk dat ze alleen de eigen gemeenten mogen subsidiëren. Ik zou nog zulke voorbeelden kunnen geven. Een gelijkaardige situatie doet zich voor in het Maasland.

We moeten echt kijken naar de concrete situaties om de best mogelijke opvang voor dieren te geven en in die zin ben ik het met u eens dat de lokale besturen daar een zeer belangrijke rol in spelen. We moeten vooral pragmatisch zijn en naar de praktijk kijken.

Ik heb nog een tweede bemerking. Ik deel uw mening over het project in Limburg, maar één zaak moet u wel beseffen. U wilt het niet reglementeren, want we mogen er niet van uitgaan dat de mensen gaan denken dat anderen wel voor hun huisdier zullen zorgen. Dat is natuurlijk gedeeltelijk waar. Wat natuurlijk ook waar is – en dan komen we misschien bij uw collega's terecht –, is dat juist mensen die het al moeilijk hebben, niet zo lang nadenken of stilstaan bij het feit dat zich een huisdier aanschaffen bijkomende problemen en/of kosten meebrengt. Ik wil het huisdier niet vergelijken met de aankoop van alle mogelijke toestellen of met folders die in de brievenbus vallen, waar mensen dan op inspelen terwijl ze het zich eigenlijk niet kunnen veroorloven. In die zin mag het gegeven niet onder de mat worden

geveegd, tenzij misschien als het nu wordt bekeken vanuit het dierenwelzijns-perspectief, al moet het dan zeker ook bekeken worden vanuit een armoede- en welzijnsperspectief. We stellen immers vast op de werkvloer dat inderdaad meer en meer mensen die een huisdier hebben – al dan niet bewust gekocht, maar dat is een ander element – ook daardoor extra financiële problemen krijgen, met alle gevolgen voor de kwaliteit van de opvang van dat huisdier.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Gweny De Vroe (Open Vld): Voorzitter, minister, ik dank u voor het antwoord en de collega voor de vraag om uitleg.

Minister, ik ben persoonlijk eigenlijk heel tevreden met de passage over dieren-asielen in het regeerakkoord. Ik vind het goed dat daar deze legislatuur zeer veel aandacht naartoe gaat. Het zijn ten slotte zeer belangrijke sleutels in het dierenwelzijnsbeleid. Samenwerking tussen dierenasielen is altijd goed en het is uiteraard een goede zaak dat er nu gespecificeerd staat dat elk lokaal bestuur een samenwerking moet aangaan met een dierenasiel en die werking zo goed kan opvolgen.

Ik dacht dat we ongeveer 150 dierenasielen hebben in Vlaanderen. Er worden ongeveer 5000 honden geplaatst. Minister, het is belangrijk om echt alle asielen eens goed in kaart te brengen. We weten allemaal dat iedereen die daar met hart en ziel dag in dag uit heel hard werkt, het momenteel echt niet gemakkelijk heeft. We hebben kleine en grote asielen. We moeten een volwaardig asiel- en dierenwelzijnsbeleid uitstippelen.

Met het oog op de professionalisering – dat was ten slotte de bedoeling met de subsidiëring die voorzien werd – is het heel belangrijk om eerst alle dierenasielen en de problematieken goed in kaart te brengen. Met betrekking tot de subsidiëring is het altijd belangrijk dat er een sluitend financieel businessmodel voorhanden is. Dat is allemaal belangrijk ter bevordering van het dierenwelzijnsbeleid. Het is belangrijk dat de medewerkers die dag in dag uit met het dierenwelzijn bezig zijn in de asielen, een goede ondersteuning krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Tinne Rombouts (CD&V): Voorzitter, minister, ik sluit me aan bij mevrouw De Vroe, ik ben ook heel blij met de passage in het regeerakkoord waarmee we een kapstok hebben om een handdoek op te nemen wat betreft de dierenasielen. Dat zijn namelijk de sluitstukken voor een goed dierenwelzijnsbeleid. Hopelijk is iedereen het ermee eens dat het belangrijk is dat we een goede visie ontwikkelen, een visie die ervoor zorgt dat we een gebiedsdekkend geheel krijgen voor dierenasielen. Het is zo belangrijk dat we dat niet kunnen overlaten aan het organisch groeien. In een regio kan men het geluk hebben dat vrijwilligers dat op een redelijk professionele manier organiseren, maar in een andere regio kan men pech hebben dat dat niet gebeurt. De Vlaamse overheid kan het daarvan niet laten afhangen. Ik hoop dat we er samen even de tijd voor nemen om die visie goed uit te werken, waarbij de dierenasielen hun functie gebiedsdekkend kunnen opnemen. De middelen die daarvoor voorzien zijn, moeten worden gebruikt om die visie gebiedsdekkend uit te rollen. In de bestaande asielen wordt vaak goed werk geleverd, maar daar zijn ook kwaliteitsverschillen, zoals de minister aangeeft. We moeten de middelen dus ook omgekeerd gebruiken voor de professionalisering van die dierenasielen, om hen een trapje hoger te kunnen tillen.

Minister, u hebt stilgestaan bij de controlefunctie. U haalt aan dat u misschien toch wat problemen hebt met het feit dat de diereninspectie daar zoveel tijd moet insteken. Ik kijk daar naar de lokale besturen. Ik begrijp wat u zegt over de samenwerking met de lokale besturen, vooral als we een gebiedsdekkend geheel willen hebben. Het is belangrijk dat de gemeentebesturen een samenwerking

kunnen uitbouwen met dierenasielen, en dat zij een knipperlichtfunctie kunnen opnemen, net zoals bezoekers dat kunnen. Dat kan zeker, maar gemeentebesturen hebben niet de expertise noch de manschappen. Ik blijf daar sterk bij de visie dat de effectieve controlerende functie het best bij de dierenwelzijnsinspectie zou blijven.

Nog even over het armoedebeleid, minister. Kunnen we eens nadenken over extra acties? Mensen die in armoede leven en een dier houden, hebben daardoor extra kosten. Sensibilisering is in dezen zeer belangrijk. Omgekeerd – dat is toch iets anders dan een toestel in een folder – heeft een dier een helende functie voor heel wat mensen. Een dier zorgt voor een sociale relatie die sommigen niet met mensen kunnen opbouwen. Dat dier heeft een belangrijke sociale functie voor de mensen zelf in de hulp- en zorgverlening, of kan dat hebben. In die zin, minister, is het misschien toch wenselijk om eens diepgaander na te denken over de aanpak van de problematiek van de zorg voor het dier.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Minister, u bent gebeten door dierenwelzijn. U hebt er uw tanden ingezet en u lost niet meer, want ik hoor dat u al onmiddellijk bent gestart met de uitvoering van het nieuwe regeerakkoord voor uw beleidsdomein. U hebt de vorige vijf jaar enorm hard gewerkt op het domein Dierenwelzijn en dat is waar we nu mee verdergaan.

U spreekt over de subsidiëring van de dierenasielen. De collega's zeggen het ook: het is belangrijk dat we naar een kwaliteitsvolle opvang van onze dieren gaan. Er moet een goede denkoefening aan voorafgaan. Ik kijk uit naar het resultaat: hoe gaan we de subsidiëring van de 25 erkende dierenasielen precies aanpakken?

Ik hoor u vertellen dat u bereid bent om een initiatief te nemen om het programma Baas&Beest verder uit te rollen. Ik ben ervan overtuigd dat het sociale aspect van dieren en huisdieren onmiskenbaar is. Het is een winst voor zowel dier als mens. Onze fractie denkt dat we inderdaad vernieuwend moeten zijn bij de aanpak van het vraagstuk van dierenwelzijn en armoede.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik onderschrijf natuurlijk vooral de bezorgdheid over de kwaliteit. Daar is het ons om te doen. We willen die extra middelen ook heel specifiek inzetten voor de professionalisering, al is dat misschien een te groot woord, maar alleszins voor de verhoging van de kwaliteit van dierenasielen ten voordele van het dierenwelzijn.

We hebben daar in het verleden ondersteuning voor geboden. Enerzijds bieden we een gratis cursus aan voor asielmedewerkers. Anderzijds wordt op de website een boekhoudkundig systeem ter beschikking gesteld aan de asielen. Daarmee kunnen ze perfect digitaal voldoen aan hun rapporteringsplicht. We hebben dat echt op maat gemaakt. Er moeten nog meer asielen gebruikmaken van dit systeem, want er is wel wat terughoudendheid. Soms wordt zelfs vastgehouden aan het eigen systeem met klassieke fiches in de plaats van het softwarepakket dat we aanbieden.

Na die twee trappen van de vorige regeerperiode moeten we nu concreet gestalte geven aan die derde trap, namelijk een financiële impuls, gekoppeld aan die doelstelling van meer kwaliteit. We zullen bekijken hoe we dat in de praktijk kunnen uitrollen en wat daarbij de rol van de lokale besturen zal zijn. Het is niet de bedoeling dat ze die inspectie volledig overnemen, maar wel dat ze een signaalfunctie hebben en zodoende toch ook onze inspectiediensten een beetje kunnen ontlasten. De uiteindelijke doelstelling is een win-win: enerzijds zijn de dierenasielen gediend

met een extra ondersteuning en anderzijds wordt de inspectiedienst Dierenwelzijn wat meer ontlast en kan die zich bezighouden met zijn kerntaak. Het dierenwelzijn is daar volgens mij uiteindelijk sterk bij gebaat.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.